

బుడుగు! చిచ్చులపిడుగు

ఈ చొక్క నేను.

నా పేరు బుడుగు. ఇంకో పేరు పిడుగు. మా బామ్మ పోరి పిడుగా అంటుంది. అందుకు.

ఇంకో అప్పలు పేరుంది. ఇప్పుడు చెప్పడానికి టైములేదు. అది చాలా పొడుగు. కావాలిస్తే మా నాన్నని అడుగు.

అగో మా నాన్న. మా నాన్నకి నేను కొడుకు. మా నాన్న నాకు గొడుగు. ఇలా అని కొత్త ప్రవేటు మేష్టరు చెప్పాడు. వీడు మంచివాడు కాడు. అంటే చెడ్డవాడు. అసలు వీడే కాడు. ఈ ప్రవేటు మాష్టర్లు అందరూ అంతే. చిన్నపిల్లలకి చదువు చెప్పడంరాదు. పైగా సాంటిపిక్కలు తిస్తానంటారు. ఈడుకి తగని లెక్కలు చెయ్యమంటారు.

ఆ లెక్కలు చూసి బామ్మ కూడా ఆమ్మ బాబోయ్ అనేసింది. (బామ్మకి ఆ ఆ లు కూడా బాగా రావుట). అంటేనేం మళ్ళా మేష్టరోస్తే రండి బాబూ అని చాపేస్తుంది.

అలుసు అంటే ఇదే. (ఈమాట బామ్మ చెప్పింది.). ఈ మాష్టరు అలుసు తీసుకున్నాడు. తీసుకుని నన్ను తిడుతున్నాడు. నేనేం చిన్నవాడినా లేకపోతే చితకవాడినా! (నాన్న సిగరెట్లు చాలా కాలిస్తే బామ్మ చిన్నవాడినా చితకవాడినా అంటుందిలే).

ఇప్పుడప్పుడే విడో వీడు నాకు. విడాదినుంచి ఈ మేష్టర్లు నాకోసం వస్తున్నారు, ఒకటి తరవాత ఒకడు. వీడు పదోవాడు కాబోలు, అందరూ నన్ను డబాయింపడమే. ముందర చాక్ లెట్లు తెస్తారు. ఒక్కడూ పకోడీలు లేదు. పైగా ఆ చాక్ లెట్లు ఇచ్చినందుకు లెక్కలు చేసేపెట్టమంటాడు. వాడు పది ఇస్తే (ఉత్తది ఒకటో రెండో తెస్తాడు). నేను రెండు తంటే.....నిన్నీ వుంటాయి అంటాడు. నేను విడో చెప్పతా. రెండు రోజులయ్యాకా, తిట్టుతాడు. నేను చిన్నవాడినా లేకపోతే చితకవాడినా. మేష్టరంతవాడు, నా అంత వాడు నేడు. ఆ సంగతి చెప్పతానా..... వాడు ఒకలా మొహం

పెడతాడు. ఉత్తినే నన్ను కోప్పడి.....అనకేమో నేను చూడకుండా నాన్నకి పితూరి చెప్పకుంటాడు.

ఎందుకు చెప్పాలి! అందుకే నేను తరవాత కోప్పడేస్తాను. ఆ మేష్టరు ఇంక రాడు. తరవాత ఇంకో కొత్తవాడు.

మర్నీ నాన్న నన్ను కోప్పడతాడు. రౌడీ రాస్కిల్ అలాడు. మేష్టరు మాటలే అందరూ వింటారు.

అమ్మ నన్ను పోకిరి వెదవా అంటుంది. ఒక్కోసారి వెదవకానా అంటుంది. బామ్మ ఆరి పిడుగా అంటుంది. బామ్మ మంచిది.

నా అంతవాడు నేడు. నన్ను ఎవరూ తిట్టకూడదు. కొట్టకూడదు. కొట్టే పాపం, అసలు నేను చిన్నవాడిని, నా నెత్తిమీద దేముడుంటాడు. నన్ను కొట్టే వాణ్ణి కొట్టడం అన్నమాట.

నేను నిరభంగా పెద్దవాణ్ణి అనుక్కో. అందుకని కొట్టొచ్చు. చిత్రే, వాళే నన్ను కుర్ర కుంక అంటారుగా. అందుకనే నన్ను కొట్టకూడదు, ఇదే నా ఆధిప్త్యం.

ఈ మాట బాబాయి నేర్పాడు. బాబాయి దగ్గర ఇవి చాలా ఉన్నాయి.

నా చదువు సమస్యలు. సమస్య అంటే కొత్త ప్రెవేటు మేష్టర్ని తేవడం. ఎవడూ రానంటున్నాడట. అసలు ఇప్పుడు చదువు సంద్యా వద్దు అంటాడు బాబాయి.

ఇది బాబాయి ఆధిప్త్యం. బాబాయి పంద్యవార్చుడు. నాన్నకూడా. బామ్మ రోజూ గంట వార్చుతుంది.

బాబాయి మాట ఎవరూ వినరు. ఏడిశావు పో అంటారు. వాళ్ల కాలేజీలో ఓ అమ్మాయి ఉంది. ఫరవాలేదు బాగానే ఉంటుందనుకో. అది ఒక్కటే బాబాయి మాట చింటుంది. యస్ అంటుంది. యస్ అంటే ఇంగ్లీషు అన్నమాట.. నాకు ఇంగ్లీషు ఇంకా బాగా రాదు. అయినా ఆ మాటకి అర్థాలున్నాయట. ఎందుకుండవు? తెలియాలి అంటే, నాకు కోపం వస్తే జాబర్ డమాల్ అంటాను.

అది ఎవరికీ తెలియదు. నేను అలా అంటే నాన్న జడ్జివెదవా అంటాడు. ఆ మాటకి అస్సలు అర్థం లేదంటాడు. ఎందుకు లేదు? ఉంటుంది. తెలియాలి, అంటే. జాబర్ డమాల్ అంటే అర్థం లేదూ అని అర్థం అన్నమాట.

ఇది ఒక్క ప్రెవేటు మేష్టరుకే తెలుసు. ఆ మేష్టరుకి నేనేంచెప్పినా తెలుస్తుంది. తెలివిగల వాడన్నమాట. అందుకే నాదగ్గర మానేశాడు.

ఇప్పుడు కొత్తవాడు. నీడు మహాయితే పదిరోజులు లుంటాడేమోలే. చిన్నపిల్లల్ని (నేను కాదనుకో. నేను పెద్దవాణ్ణి) ఎలా నేస్తం కట్టాలో, నేను సలహా లిస్తాను. సలహా అంటే అధిప్రాయం, అంటే నాకు బాగా తెలీదు. బాబాయి నడుగు.

నా దగ్గర పది మేష్టర్లు పనిచేశారు. వాళ్ళు చేసిన తప్పులు నాకు కంఠతావచ్చు. నా తొడమీద, చెవిమీద ఇంకా ఆ మార్కులు ఉన్నాయి. అందుకని కుంచెం సలహాలు ఇస్తాను. అప్పుడు పెంకిమేష్టర్లని ఏంచెయ్యాలో మంచిపిల్లలికి తెలుస్తుంది. మంచి పిల్లలికి ఎలా చదువు చెప్పాలో పెంకిమేష్టర్లకి తెలుస్తుంది.

అసలు ప్రెవేటు చెప్పడం అంటే తిట్టడం అని అర్థం. కొట్టడం అని కూడా అర్థం.

ఈ ప్రపంచంలో ప్రెవేట్లు ఎన్నోరకాలు. ఎన్నిరకాలో నే చెప్పలేను. ప్పది రకాలుంటాయేమో. ప్రెవేటు మేష్టర్లు కూడా ఎన్నోరకాలున్నాయి.

మొగ మేష్టర్లు, ఆడ మేష్టర్లు, కళ్ళజోడువీ, నల్లకోటువీ.....ఇంకా గుండు మేష్టర్లు, పిలక మేష్టర్లు (పూర్వకాలంలో నాకు ఈ రెండూ ఉండేవి. మేష్టర్లు కాదు, గుండూ పిలకానూ)

కొంతమంది చూట్టానికి అచ్చంగా ప్రెవేటు మేష్టర్లులా ఉంటారు. కాని నిజంగా కాదు.

కొంతమంది చూట్టానికి ప్రెవేటు మేష్టర్లులా ఉండరు. కాని నిజంగా అవును.

ఇంకొకమంది చూట్టానికి, నిజంగానూ ప్రెవేటు మేష్టర్లే. అలాగే కొన్ని మేష్టర్లు కుంచెం పాఠం చెప్పారు. కొందరు ఉత్తినే తిట్టుతారు.

మా యింట్లో బామ్మ, నాన్న, బాబాయి వీళ్ళు ఇంకోరకం ప్రెవేటు మేష్టర్లు అన్నమాట.

పొద్దున్నే ఆమ్మేమో బామ్మకి వంటకి కావలసినవి అన్నీ చప్పన యియ్యాలి. యియ్యకపోతే బామ్మ యిలా కోపంగా ముహంపెట్టి అమ్మకి ప్రెవేటు చెప్పేస్తుంది.

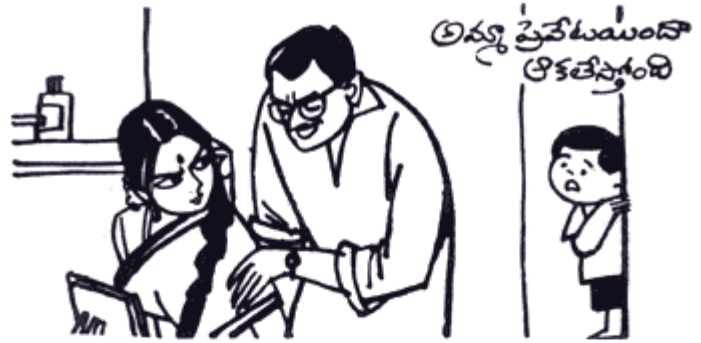
అమ్మ నన్ను ఎప్పుడేనా కొటితే, నాన్న అప్పుడు అమ్మకి ప్రెవేటు చెప్పాడు. నేను దెబ్బలాట అనుకున్నాను కాని, ప్రెవేటు అని బాబాయి చెప్పాడు.

మధ్యాహ్నం అప్పుడు, బామ్మ ఒక్కోసారి అమ్మ బుగ్గమీద వేలితో పొడిచి నీ యిల్లు బంగారంగానూ అని కోప్పడుతుందా; అమ్మ మాత్రం యాడవదు. ఓలా నవ్వుతుంది. (అమ్మ అలా నవ్వితే భలే బావుంటుంది. నేను కూడా అలా నవ్వగలను). ఒక్కోసారి నాన్న ప్రెవేటు చెప్పినప్పుడు కూడా అమ్మ గారిగా నవ్వుతుంది.

ఓసారేమో నాన్నేమో, అమ్మ చెవి పట్టుకుని కీ ఇస్తున్నాడు.

అంతల్లోకీ నాకు ఆకలేసింది. అమ్మా ప్రెవేటు అయిందా, ఆకలేస్తోంది అన్నం పెట్టుదుగాని అన్నాను.

అమ్మకి కోపం వచ్చింది కాబోలు. కాని అప్పటికింకా నవ్వు అయిపోలేదు. అందుకని రెండు తోటి, "నీ ఫోకిరీ వెధవకానా" అంది కోపంగానూ, నవ్వుతూనూ.

నాకు తరవాత బాబాయి చెప్పాడు. ప్రవేటు చెప్పుంటే అన్నం పెట్టమనకూడదూ అని. ఇగో ఈ పెద్దవాళ్ళేం, ఎప్పుడూ విమిల్ సరిగ్గా చెప్పరు. దీన్నే లోపం అంటారుట. ఇలా అని మనం అంటే మళ్ళీ కోపం.

ఇంతెందుకు, ఆ వేళ సాయంత్రమే బాబాయి నన్ను సావిట్లో కూర్చోపెట్టి ప్రవేటు చెప్తున్నాడా, లెక్కలో ఏవో. అంతల్లోకి ఓ నిరెంపం ప్రవేటు మేష్టరులాంటాయన ఒచ్చాడు.

ఒచ్చి, నన్ను చూసి ప్రవేటు చెప్పకుండున్నావా బాబూ అన్నాడు.

నాకు ఒళ్లుమండిపోయింది. పొద్దున్నేగదా ప్రవేటు చెప్పున్నప్పుడు ఎవకూ వచ్చి మాట్లాడకూడదనన్నాడు బాబాయి. పొద్దున్న అందుకనే అమ్మ నన్ను తిట్టింది కూడా. ఈ ప్రవేటు మేష్టరులాంటి ఆయన చిన్నవాడా చితకవాడా. అందుకని నాకు ఒళ్లు మండిపోయింది.

“చ్చి ఫోకిరీ వెదవకానా” అన్నాను.

అంతే. ఇంకేం అనలేదుగదా. కాని బాబాయి మొట్టికాయ వేసేశాడు. అంతల్లోకే బామ్మవచ్చి ఆరి పిడుగా అంది. అమ్మ వచ్చి డిప్పకాయ వెదవా అంది. ఆ ప్రవేటు మేష్టరు లాంటి ఆయన కూడా ఆరి భడవా అనేశాడు.

ఇంతవరకూ నా తప్ప విమిల్ వాళ్లు చెప్పలేదు. మేష్టరు అని అంటే దేముడు అని మాత్రం

చెప్పారు. అనకపోతే ఏమిటో చెప్పలేదు హన్నా అన్నారు. అప్పుడు వచ్చినవాడే నాకు కొత్త ప్రెవేటు మేష్టరులు.

ఎవడికి తెలుసు ముందస్తుగా చెప్పకపోతే? మహమహ మా బామ్మకే తెలీదు.

అందుకని ప్రెవేటు మేష్టర్లు కొత్తగా ఒచ్చినప్పుడు ముందస్తుగా వాళ్లనా చెప్పాలి. లేకపోతే అమ్మా నాన్నా యేనా చెప్పాలి.

లేకపోతే, ఇలాగే అవుతుంది. ఇలాగే అయితే, పిల్లలు ఊరుకోరు. నేను మంచివాణ్ణి కాబట్టి (అప్పుడు అందరూ నన్ను పెంకివెధవాయి అన్నా) పోన్లే గదా అని, ఆ మేష్టరుచేత మూడ్రోలుదాకా ప్రెవేటు చెప్పించాను. అదే యింకోడైతేనా ఒకరోజు కూడా ఛాన్సు ఇవ్వడు.

నా దగ్గరి పదిమేష్టర్లు పని చేశారనుకో; వాళ్లందరూ నిర్రేంగా మంచివాళ్ళే. నేనంటే ఇష్టం. కానీ పాపం రెండ్రోలో పదకొండ్రోలో అయ్యాక వాళ్ళే మానేసేవాళ్లు. నన్ను భరించలేను అని చెప్పారు నాన్నతో. (భరించడం అంటే మొయ్యడం అని బాబాయి చెప్పాడు) ఉత్త అబద్ధం. నేను వాళ్ళ వీపుమీద సవారీ చేస్తానని ఎప్పుడూ అనలేదు కూడా. అయినా వాళ్ళలా అనడం అన్యాయం కాదూ? అని అడుగుతున్నాను.

**వెక్కొండొక్క
వెక్కొక్క
వెక్కొక్క**

అయితే అన్యాయం అని తెలీదు వాళ్ళకి. అపార్థం తెచ్చుకున్నారన్నమాట. అంటే కోపం తెచ్చుకోవడం. ఇలా అయితే పిల్లలు ఎంత అపార్థం తెచ్చుకోవాలి?

ఒక మాట చెప్తా విను. నేనున్నాననుక్కో. నాకు ప్రెవేటు చెప్పిన ఒక్కొక్క మేష్టరు ఒక్కొక్క లాంటివాడు. ఒక మేష్ట్రారేమో నా చెవికి కీ ఇచ్చినప్పుడేమో యిలా ఎడమవేపుకి తిప్పతాడుగదా.

పోన్లే అని ఊరుకుంటామా, ఇంకో కొన్నాళ్ళకి కొత్తవాడొస్తాడు కదా? వాడేమో ఆ చెవినే కుడివేపుకి మెలిపెడతాడు. మళ్ళా ఇంకో మేష్టరు ఎడమవేపుకి తిప్పతాడు. ఇలా అవుతే చెవి పాడైపోదూ.

అంతేకాని అయ్యో కుర్రవెధవ, వీడి చెవిని

ఇదీవరకటి మేష్టరు ఎటువేపు మెలివేశాడని అడుగుతాడా అని చూస్తాను. ఎవ్వడూ అడగడు.

పోనీ మా నాన్నా, అమ్మా ముందస్తుగా చెప్తారా. చెప్పరు. నే నెందుకు చెప్పాలి. చెప్పను. యిప్పుడు చెప్తాననుక్కో.

యేమిటంటే, ముందు మేష్టర్లకి సలహాలు ఇస్తాను. యెందుకంటే, మేష్టర్లంటే గురువు. గురువంటే దేముడట. అందుకు.

ఒకటి: ప్రేవేటు మేష్టరు కొత్తగా ఒక కుర్రాడింటికి ఒచ్చేటప్పుడు ముందస్తుగా పాతమేష్టరు ఇంటికెళ్ళాలి. వెళ్ళి ఇగో పాతమేష్టరు పాతమేష్టరు నున్న అల్ల వారిపిల్లడు ఫలానా బుడుగుకి చెవి ఎలా మెలిపెట్టేవాడివి? ఎడంవేపుకా, కుడికా? అని అడిగిరావాలి. లేకపోతే, ఫలానా నన్నే అడిగియ్యాలి. అప్పుడు నేను చెప్తాను.

ఇంకోటి: కొత్త మేష్టర్లు కుంచెంరోజులేనా తలపాగా చుట్టుకురావాలి. ఎందుకంటే, కొన్నిసార్లు పెంకిపిల్లలు బంటారు. గుండుమీద కొట్టుతారు. పెంకిపిల్లలేమిటిలే. ఓసారి నేనే అలా చేశాను ఒక మేష్టర్ని.

ఫది: చాక్లెట్లు తెస్తే యేం లాభంలేదు. నేడి పకోడీలు తెస్తే పిల్లలు మీ మాట వింటారు. (నన్నుడిగితే, ఓ కబురు చెప్తా. మా పక్కవీధిలో నారాయణ కొట్టులో పకోడీలు బావుంటాయి).

పదకొండు: పెద్ద పెద్ద మీసాలతో మా ఇంటి దగ్గర నాగన్న అంత మీసాలతో చిన్న పిల్లలకి చదువు చెప్పడానికి రాకూడదు. కొందరికి బయం వేస్తుంది. ఇంకొందరికి, పాఠం విన్నా బుర్రకెక్కదు. ఉల్లివే అలా ఆ మీసాలవేపే చూడాలనిపిస్తుంది. మేష్టరు చూట్టాడినప్పుడు "వివ్వకేసుడు" (ఈ మాట ఎలా రాయడమో బాబాయి నేర్పాడు) లాంటి మాటలు అన్నప్పుడు మీసాలు తమాషాగా కదులుతాయి. అందుకు.

డబ్బె: మేష్టరు రోజూ రాకూడదు. ఓసారి తలవెప్పే అని, ఇంకొకసారి జెరం అని (కడుపునొప్పి అనకూడదు - ఎందుకంటే, అది మేష్టర్ రొచ్చినప్పుడు పిల్లలికి రావాలి) ఎగగొట్టాలి. అలాచేస్తే పిల్లలు నేస్తం అవుతారు.

నంద : ఇంకొక్కటి. ఈ ప్రేవేటు కోసం అని ఫెషల్ గా వేరే గది ఇస్తే ఒడ్డు అని చెప్పండి. నా మాట వినకపోతే మీకే నష్టం.

ఇంక పిల్లలికి కుంచెం చెప్తాను. ఇక్కడ్నించి పెద్దవాళ్ళు - ముఖ్యంగా ప్రేవేటు మేష్టర్లు అస్సలు చదవకూడదు.

నన్ : ఇగో, ఈ మేష్టర్లున్నారే చూట్టానికి నుంచి వాళ్లేలా ఉన్నా, కుంచెం రోలుపోయాకా కొట్టుతారు. అలుసీస్తే ఇంకా కొట్టుతారు. అందుకని అది ఇవ్వకండి.

ఏంలేదు ఒకటే ముందస్తుగా, ప్రేవేటుకి ఫెషల్ గా ఓ గది కావాలని అల్లరి పెట్టాలి. అందులో కూర్చున్నాక, ఓ పావుగంట మామూలుగా ఊరుకోవాలి. మేష్టరు వచ్చితే సరి. లేకపోతే ఒక్కసారిగా, "బామ్మోయ్ వీడు గిలేస్తున్నాడేవ్" అని గారిగ అరవడమే. వాడు నిజంగా గిల్లడనుకో. అయినా గిల్లినట్లు యాడవాలి. మీకు బాగా తెలుసుగా. అలాచేస్తే మా బామ్మా మేష్టరు

పోలాడుకుంటారు - తరవాత మేష్టరు మానేస్తాడు. ఇంకో కొత్తవాడు రావడానికి ప్రిన్సిపాలు కూడా పట్టుతుంది.

లూ : మంచి మేష్టరనుకో, అప్పడు వాడు ఎలాగా రోజూ రాడు. అలాంటి వాళ్లతో పోట్లాట వేసుకోకూడదు. మనకే మంచిది.

టెన్ : చిన్నపిల్లలు గుండూపిలకా పెట్టుకోకూడదు. నాకు పూర్వకాలం రెండూ ఉండేవి. అప్పడు మా బామ్మ నన్ను చూసి పండులా ఉన్నావు అనేది. కాని, గుండు వుంటే ఎంత నష్టం అని? అందరికీ టెంకిజెల్ల కొట్ట బుద్ధేస్తుంది. కొట్టుతారు కూడా మేష్టర్లు మొట్టికాయలు కూడా కొట్టుతారు. సోలడు మాని ఇంకిపోయేలా. ఇంకోన్ని నష్టాలున్నాయి. నాకు చాలా అనుభవం ఉంది కనుక చెప్తాను.

అనుభవం అంటే టెంకిజెల్లలు, మొట్టికాయలు తినడం.

ఈ పెద్దవాళ్లున్నారే వీళ్ళకి చాలా సంగతులు తెలీవు. అప్పలు ప్రపంచంలో వాళ్ళొక్కళ్ళే పెద్దవాళ్లనుకుంటారు. మనం పెద్దవాళ్ళం అని చెప్పినా వినరు. పైగా నవ్వుతారు. అంతేకాదు మన్ని అందరి ముందరూ అనుమానం వేస్తారు. మొన్న నేను బాబాయి వరస గురించి పెద్దవాళ్ళతో మాట్లాడుతున్నానా. అంతలోకి మా అమ్మ వచ్చేసి 'బోబో'ను కుండుగాని రామ్మా బుడుగూ' అని రెక్కపట్టుకుని బరబరా లొక్కపోయింది. అది అనుమానం చెయ్యడం కాదూ. నేను హాచర్య పడిపోయేశాను.

ఎవళ్ళేనా సరే నన్ను కనక అనుమానం చేస్తే నాకు ముందస్తుగా హాచర్యం వేసేస్తుంది. అనక, కోపం వచ్చేస్తుంది. మా అమ్మ, బామ్మా మరీను. "బుడుగూ బోబ్బ పోచుకుండుగాని లా అమ్మా" అని "బువ్వ పెత్తనా బులుగూ" అని అంతాలు. నేను ప్రిన్సిపాలు చెప్పాను. చెప్ప వెదవలకీ చితక వెదవలకీ చెప్పినట్లు అలా బోబ్బా, బువ్వ అని నాతో అనొద్దని. స్టానానికి లేవరా అనీ, బోం పెట్టుతాను రారా అని పిలవాలని చెప్తానా, వాళ్ళు నవ్వేస్తారు. ఒక్కోసారి ఇంటికి పెద్దాళ్ళొచ్చినప్పుడు కూడా నన్ను కుర్రాణ్ణి కింద కట్టేసి అనుమానం చేస్తారు.

నా వైస్సు గురించి అంతే. నాకు ఇప్పుడు ఏదెల్లా.

ఎవళ్ళేనా అడిగితే మా ఆమ్మమ్మో ఆరేళ్ళండీ అని అబద్ధం అడేస్తుంది. మా బామ్మమ్మో యెళ్ళే, యేదీ నాలుగు వెళ్ళిందిగాని అయిదోయేదాది యింకా రాలేదే అని డబాయిస్తుంది. బాబాయి ఒక్కడే బెస్టు. నాకు స్వదేళ్ళంటాయని చెప్తాడు లోకులతో.

లోకులంటే కాకులు. ఇలా అని బామ్మ అంటుంది. బాబాయి ప్రెండ్లందరీ బామ్మ కాకుల్లా ఎండలో తిరుగుతారని కోప్పడుతుంది. అందుకు.

ఇండాకర చెప్పున్నది అనుమానం చెయ్యడం గురించి కాదూ.

ఏం, మరీ అమ్మ ఆవేళ అలా నన్ను రెక్కెట్టుకు తీసుకుపోయిందా, నాకు ఒళ్లు మండిపోయింది. 'ఇంసల్లు' అన్నాను.

(ఇంసల్లు అన్నా కూడా అనుమానం చెయ్యడమేట - ఇది ఇంగ్లీషు. బాబాయి ఈ మాటని బామ్మ కోప్పడ్చుతాడు అంటాడు).

అమ్మ నవ్వడం మొదలెట్టింది. నాకు బోల్ట్ల ఖోహం వచ్చేసింది. బొబ్బ పోచుకోను అన్నాను వెక్కిరిస్తూ. అప్పుడు అమ్మకీ కోపం వచ్చేసింది. వచ్చేసి ఉత్తి బొబ్బ అల్లా మార్చేసి, తలంటి పోసేస్తా నుండు అంది. అని నిజంగా తలంటి పోసేసింది. (అప్పుడు నాకు బోడిగుండం ఉండేదనుకో).

నేను అప్పటికీ ఏడిచినా, అ తరువాత, అమ్మ ఇంకోసారి గసురుకున్నప్పుడు అమ్మని కోప్పడేశాను. ఎవళ్లు మాత్రం ఊరుకుంటారు కోప్పడక. మహిమహి చిన్నవాళ్ళే ఊరుకోరు. ఊరుకుంటే ఇంకా లోకువ కట్టేస్తారు. లోకువ కట్టడం అంటే అర్థం తెలుసుగా. నాకు తెలీదు.

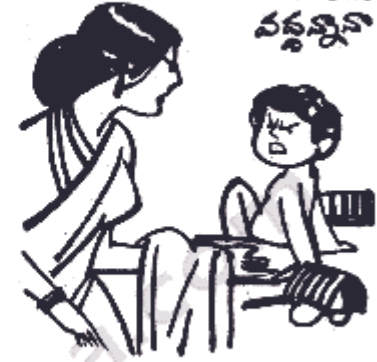
మా అమ్మ ఒక్కోసారి కోపంగా ఉన్నప్పుడు నావ్ను ముందస్తుగా గసురుతుంది. తరువాత, కుంచెం విడుస్తుంది. అదన్నమాట.

యేం. ఇండాకా తలంటికి ముందు యేదో చెప్పున్నానుగదూ బాబాయి వరస గురించి? నేను వెళ్లవాణ్ణి అవుతున్న కొద్దీ గొప్పకం గబగబ రావటంలేదు.

బాబాయి వరస ఏమిటంటే, ఆసలు బాబాయి, సీత ఒక వరసగా కూచుని చదువుకోరు. నేను, మా చెవేటు మేష్టరూ ఎదురుగా కూర్చుంటామా. వీళ్లు అలాగే కూర్చోరు. అందుకే బామ్మ వాళ్ళ వరస బాగులేదంది. నేనూ అలాగే అనుకున్నా.

అనుకుని బాబాయి గదిలోకి వెళ్ళి, మీ వరస బావులేదని నా అభిప్రాయం అని చెప్పేశా.

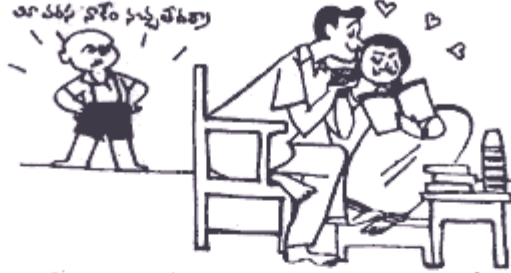
నేనొకసారి బెట్టిని
సెళ్ళాప్పుమన్నానా

నీను
పడతు
వచ్చింది

బాబాయి వరస

యెడిశావులేవోయ్ బోడివెదవా బోడి అదిప్రాయం నువ్వానూ అనేశాడు బాబాయి. అనేసినా గుండుమీద ఓ లెంకిజెల్ల పుచ్చుకున్నాడు. సీత పకపకా నవ్వేసింది.

బాబాయికి ఆసలు నేనంటే కృతగృత లేదు. కృతగృత అంటే, ఏమిటంటే -

మీ బాబాయి ఓ కాలేజీ పిల్లాడనుకో. ఆడపిల్లల కాలేజీలో ఓ అమ్మాయి బావుంటుందనుకో, (మనక్కాడు, మీ బాబాయికి) అది రెండు జడలు వేసుకుంటుందనుకో. అది మా వీధిలోంచే కాలేజీకి వెళ్ళాలిగా రోజా.

మా బాబాయి ఆ వేళకే ఎదురుగుండా మొగ్గ కాలేజీవేపు వెళ్ళాడు. అప్పుడు చూసి నవ్వుతాడు కళ్లజోడులోంచి. అంటే కళ్లజోడులోంచి నవ్వుడు. చూస్తాడన్నమాట.

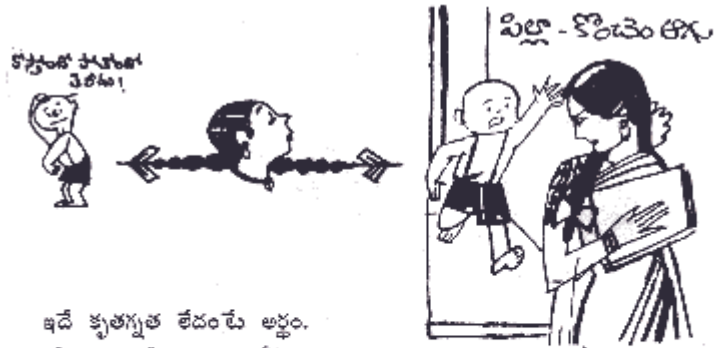
యేం ఒక్కోసారి పంట అనలేదనుకో. కలకత్తా రయిలులాగ బాబాయి లేటు అవుతాడు. ఆ జడల పిల్లమాత్రం చప్పనే వచ్చేస్తుంది. అప్పుడు బాబాయి దాన్ని చూడడం ఎలా? వీ ధరుగుమీద కూర్చుంటే, నాన్న ఏరా ఇక్కడ కూర్చున్నావు అంటాడు. అమ్మ కూడా నవ్వుతుంది. అప్పుడు బాబాయి సిగ్గుపడతాడు. అందుకని, ఏమిటంటే, నన్ను వీధరుగుమీద ఉండమంటాడు. ఆ పిల్ల నస్తున్నప్పుడు పరుగెత్తుకు వచ్చి చెప్పే తను వచ్చేస్తాడన్నమాట.

ఇది చాలాకష్టం. ఇప్పుడు కొన్ని కార్లున్నాయనుకో అవి ముందర వేపూ వెనకాతలవేపూ ఒక్కలాగే ఉంటాయి. అందుకని దూరంనుంచి చూస్తే అలాటి కార్లు ఇటు వస్తున్నాయో అటు పోతున్నాయో గబుక్కున తెలీదు.

ఈ జడలమ్మాయి అంటే. రెండు జడలు కదూ. ఓటి ముందరికి ఓటి వెనక్కి వేసుకుంటుంది. అందుకని వొస్తోందో పోతోందో తెలీదుగా దూరానికి.

యిలా ఓ రోజున నేను కష్టపడి చూస్తూ అరుగుమీద కూచున్నా. యింతట్లోకి ఆ పిల్ల రైయేమని రైలుబండిలా వచ్చేస్తోంది. నేను లోపలికెళ్లి బాబాయికి చెప్పి పిల్లకొచ్చే సరికి ఇల్లు దాటిపోతుంది కదా అని, ఆ పిల్లనే ముందుపిల్లి కుంచెం అక్కడే ఉండు అని చెప్పి లోపలికెళ్ళా.

బాబాయి రాడే. రోడ్డు మీద నించుందీ, రా బాబాయ్ అని చెప్పినా రాలేదు. పైగా అరవకు బోడివెదవా అని లెంకి జెల్ల కొట్టాడు.

ఇదే కృతగృత లేదంటే అర్థం.
యం ఆ వేళ అలా బోడివెధవా అన్నాడా. మొన్ననూ, మీ వరస బాగులేదంటే, బోడి అభిప్రాయం అని మళ్ళీ అన్నాడా.

బాబాయి అలా నాది బోడి అభిప్రాయం అనడానికి నాకు బోడిగుండు ఉండడమే గదా ఫలితం అనుకున్నాను. ఆ ఫలితంవల్ల కోపం వచ్చేసింది. ఫలితం అంటే కారణం. అంటే నాకు తెలీదు.

ఈ అభిప్రాయం వాదికాదూ, బామ్మదిలే అని చెప్పేద్దామనుకున్నాను. కాని, ఏం లాభం, నాకు కొంచెం పిలకేనా ఉంది. బామ్మకి పిలక కూడా లేదు అందుకని ఊరుకున్నాను.

అయినా కోపం వచ్చేసింది. ఈ అన్నింటికీ ఈ బోడిగుండూ, పిలకాయేకదా ఫలితం అనుకుని, వెంటనే నాన్న కోటుకేబులోంచి ఓ కాణీ తీసుకుని నా బండి కొరడా (నిర్భయకొరడా తెలుసునా) పట్టుకుని రంయమని వెళ్ళిపోయాను. ఎక్కడికి?

మెద్రాసు క్రాపింగుషాపు అని ఓటుంది పక్కవీధి చివర.

నూది ఇదివరకు మెద్రాసేగా. దసరాకి వెళ్ళాంటే - పది రోజులున్నాం.

అక్కడికివెళ్ళి, నాకు అర్థంఅటుగా మెద్రాసు క్రాపింగుషాపు చెయ్యమన్నాను.

వాడు రండి అని మెర్యాద చెయ్యలేదు. పైగా మీ నాన్నని అడిగి రమ్మన్నాడు. ఇలాటి వాల్ట్ నాన్న ఎప్పుడూ అమ్మ పాస్తీయే. అందుకనే అడగలేదనుకో.

మూ నాన్నంతవాడు వాడూ, నా అంతవాడు నేడూ, అందుకని పరవాలేదూ మెద్రాసు క్రాపింగుషాపు చేసేయ్య అన్నాను.

వాడు ఓలా నవ్వాడు. అలా నవ్వుతే నాకు కోపంవస్తుంది. నీకేనా పరే.

అక్కడికి నా దగ్గర డబ్బు లేదనుకుంటున్నాడేమోనని, కాణీ చూపించాను. ఇవ్వలేదనుకో. ముందస్తుగా డబ్బు ఇవ్వకూడదు. పెద్దవాళ్ళివ్వరు.

కాణీ చూపించినా వాడు మెద్రాసు క్రాపింగుషాపు చెయ్యనన్నాడు.

యలాగా, నీది గుండుకదా అన్నాడు. అందుకే అర్థంఅటుగా చేయాలి అన్నాను నేను.

చెయ్యకపోతే కొరడాతో కొరేస్తానన్నాను. వాడు చెయ్యలేదు. అందుకని చెళ్ళున ఓటిచ్చుకుని పరిగేరుకుని మా యింటికొచ్చేశా.

వాడూ న్ పీడుగానే పరిగెడతాడు. నా అంత నోపీడు కాదనుకో.

అయినా పట్టెస్కూని కొరేస్తాడని అవమానం కలిగింది. అప్పుడు యింకో రోడ్లోంచి నిర్రెం జటకాల చోటు కెల్తాను.

నాకు తెలీని వాళ్ళుంటారేమో చూద్దామని. తెలిసిన వాళ్ళ కన్న వీళ్ళే నయం. తెలిసిన వాళ్ళు నేను పిలిస్తే బండి కట్టరు.

అక్కడ ఒక్కడే కొత్తవాడున్నాడు.

నూ యింటికి రావోయ్ అని బండి కట్టించేసుకుని రంయమని ఇంటికెళ్ళిపోయి, పెరట్లో కెళ్ళిపోయి జాం చెట్టెక్కి పోయాను.

తరవాత పెద్దవాళ్ళందరూ ఒకళ్ళకొకళ్ళు ప్రెవేట్లు చెప్పేసుకున్నారు. చివరకి నాన్నచ్చి బాబాయికి గట్టిగా ప్రెవేట్లు చెప్పేశాడు.

క్రాపింగు వాడికి కోపం పోయేలా డబ్బులిచ్చాడు. అంతేకాకుండా బాబాయి వెంటనే ఓసారి క్రాపింగు చేయించుకోవాలన్నాడు. బామ్మ కూడా అంతేకావాలంది.

బాబాయి ఒడ్డన్నాడు. పెద్దషాపుకెళ్తే కాని ఫాషన్ గా చెయ్యరన్నాడు.

పోనీ ఇప్పుడు కుంచెం క్రాపింగు చేయించుకుని ఆనక పెద్దషాపుకి వెళ్ళమంది బామ్మ. అప్పుడేమో ఆ పెద్దషాపుకి, ఈ బండిమీద వెళ్ళచ్చునన్నాడు నాన్న.

కాని బండివాడు క్రాపింగు అయ్యేదాకా ఉండనన్నాడు. అంతల్లోకి క్రాపింగుషాపు వాడు అప్పులు నేను క్రాపింగు చెయ్యను పొమ్మన్నాడు.

అప్పుడేమో వాళ్ళిద్దరూ నేస్తాలయిపోయారు. క్రాపింగు షాపింగు వాడు, బండివాడి జెటకాలో ఎక్కిపోయాడు. ఇద్దరూ ఆ బండిలో వెళ్ళిపోయారు.

అవేళ, మాయింట్లో అందరూ కలిసి ఒక్కసారి నా గుండుమీద ప్రెవేట్లు చెప్పేశారన్నమాట.

అందుచేత గుండు ఉండడం సుద్దదండుగ అన్న మాట. దండుగేమిటి దేంజరు కూడాను. ఉట్టిపుడ్డానికి మొట్టికాయలు కొట్టుతారు అందరూ.

అసలు దీనివల్ల అన్నీ దేంజరులే. అప్పుడు నాకు బోడి గుండనుకోండి. (నిజంగా ఇప్పుడు లేదనుకో. పూర్వకాలం ఉండేది). అంటే అందరూ టెంకిజెల్ల లిచ్చుకుంటారు. అప్పుడే నేను గారిగా వాళ్ళను కోప్పడేస్తాను. ఒక్కసారి నిర్యం కొరడాతో కొలేస్తాను. అప్పుడు టెంకిజెల్ల కొట్టిన వాళ్ళే నన్ను పెంకి వెధవాయీ అంటారు. వీటన్నిటికీ పరితం గుండు ఉండడమే కదా.

ఎందుకలాగనుట్టెవు
బోడుగుట్టెను
కుట్టెవా
నిం-

నోడిగుండు టండుం

ఇంకోటి. ఈ గుండు మనకి ఉంటేనే దేంజరు కాదు. ఎవళ్ళకిఉన్నా దేంజరే. అన్నీ దేంజరులే. ఇప్పుడు సరికొంది మా నాన్నలో కలిసి వెళ్ళామనుకో. అక్కడ గుండు ఉండేవాళ్ళు చాలామంది ఉంటారు. మా నాన్న మనని ఎత్తుకుంటాడు కదూ. అందుకని మనం ఎంచక్కా దగ్గరికొచ్చిన ప్రతివాడి గుండుమీద ఓ మొట్టికాయో, అందకపోతే శేరిగ్గ ఓ జెల్లకాయో, కొడలాం గదా. కొట్టాలని కొట్టం - అలా కొట్టబుడ్డేస్తుంది. నీకేనా సరే.

ఒసారి మా నాన్న నన్ను సరికొంది తీసికెళ్ళాడు. నన్ను ఎత్తుకోవద్దు సుమా. నా అంతవాడిని నేను అని నాన్నని ముందస్తుగానే చెదిరించాను. చెదిరించడం అంటే ఏమిటి -

నాన్నెప్పుడేనా రోడ్డుమీద రెండుజెడల సీతలాంటిదాన్ని చూసి, బావుంది కదరా బుడుగూ, మెల్లిగా ఈల వెయ్యగలవా అంటాడనుకో. అప్పుడు నేను ఈలవేస్తే ఆ పిల్ల పొం అని ఇలా మొహంపెట్టి కోపంగా గబగబా వెళ్ళిపోయి, సందు చివర వెనక్కి తిరిగి నవ్వు మళ్ళీ వెళ్ళిపోతుందనుకో. ఆనకేమో నాన్న నన్ను ముద్దుపెట్టుకుని అమ్మలో చెప్పకేం అంటాడు గదా?

నాన్న ముద్దిస్తే అమ్మకి ఎందుకు చెప్పకూడదూ? అయినా నాన్న వద్దన్నాడుగా. అందుకని నేను చెప్తానంటాను కదూ. అదీ చెదిరించడం అంటే.

చెస్తే పళ్ళు రాలగొట్టేస్తానని నాన్న అంటాడు చూడు? అదికూడా చెదిరించడమే. యేం? ఎత్తుకోవద్దని నేను ముందస్తుగానే చెదిరించినా, జనం మట్టేస్తారు వెధవా అని నాన్న నా మాట చినకుండా ఎత్తుకున్నాడు, సరే నాకేం అని, నేను దగ్గరసా వచ్చిన వాళ్ళ నెత్తిమీద మొట్టికాయలు కొలేస్తున్నాను. ఎవళ్ళు కొట్టారో వాళ్ళకి తెలియం లేదనుకో. కానీ, అంతల్లోకీ ఇంకో తళ తళా మెరిసిపోయే గుండువాడు దగ్గరికి వచ్చాడు. వాణ్ణి నేను పూర్వం ఎరుగుదును

కాని, ఎప్పుడూ తలపాగా పెట్టుకునే కనబడేవాడు నాకు. అందుకని ఆయనికి అలాంటి గుండు ఉందని తెలీదు నాకు. మా నాన్నకీ తెలీదు.

నాన్నోయ్! చూశావా, వీడిది దోడిగుండు! అన్నాను హాచ్యైర్యపడిపోతూ.

నాన్న పకపక నవ్వేశాడు. నేనుకూడా నవ్వేస్తున్నాను. అంతల్లోకీ ఆయన ఆ యిరుకులోనే వెనక్కి తిరిగాడు. వాడు చాలా ఎత్తు. నాన్నకన్నాను. నాన్న నన్ను ఎత్తుకున్నంత ఎత్తు.

ఏమిటా పొగరు? ఎందుఖలా నవ్వుతారు అన్నాడు వాడు.

నా యిష్టం, నీ గుండుచూసి నవ్వొచ్చింది అన్నాను నేను.

ఛమ్ నీతో ఎవడు మాట్లాడాడు అన్నాడు వాడు.

నేను నీ అంత ఎత్తున్నాను నాతోనే మాట్లాడావు అన్నాను నేను.

ఇంతల్లోకీ మా నాన్న ఛమ్ ఊర్కోరా అన్నాడు. అప్పుడు ఎదురుగుండా ఉన్న గుండువాడికి ఇంఖా కోవం వచ్చేసింది.

నన్ను చూసి నవ్వి, పైగా ఛమ్ అంటావా అన్నాడు.

నిన్ను కాదు, మా అబ్బాయిని అన్నాడు నాన్న. నన్నే అన్నాడు వాడు కోవంగా.

వాడు మా నాన్నకి ప్రెవేటు చెప్పేస్తాడని నాకు అనుమానం వేసింది. అందుకని నిజం చెప్పేశాను.

యేయ్! అట్టి మా నాన్న నిన్ను చూసి నవ్వాడూ, నన్ను ఛమ్ అన్నాడూ అని చెప్పేశాను.

ఎందుకు నవ్వాలి? అంటానూ అన్నాడు.

నేను నవ్వలేదు. నాకిదే పనా అన్నాడు నాన్న.

నీకేం పనో నాకేం తెలుసు? నువ్వు నవ్వావు అంటే అన్నాడు వాడు.

మా నాన్నకి రివిను దోడ్రులో పనీ అని చెప్పా నేను.

నా మాట యవక్కా వినలేదు.

నేను నవ్వలేదు అని అబద్ధం చెప్తాడు నాన్న.

“నువ్వు నవ్వావు” అని నిజం చెప్తాడు వాడు.

యెలాగా? అంతల్లోకి నాకు మొట్టకాయ సంగతి జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆ సందల్లో చలుకున్న ఒక్కటి కొట్టాను - వాడు అటులిరిగి ఉన్నప్పుడు. ఆ వెనకాతల ఇంకో అద్ది ఇంకో పిల్లాడే ఎత్తుకున్నాడు గదా. ఆ పిల్లాడు నన్ను చూసి కాపీకొట్టాడు. అంటే ఓ మొట్టకాయ కొట్టాడు.

అందరూ నవ్వేశారు. తరవాత యుద్ధం జరిగింది. దీనికంతా ఫలితం ఆయనకి గుండు పుండడమేగదా?

అలా అని పెద్ద క్రాపింగు ఉన్నా కష్టమేననుకో. గుండు ఉంటే ప్రవేలు మేష్టరు ఒకదెబ్బ కొట్టేసరికి పారిపోవచ్చు. అదే క్రాపింగు ఉంటేనా. ముందస్తుగా జాబ్బు గట్టిగా పట్టుకుని తరవాత చాలసేపు చితక్కొరేస్తాడు. ఒక్కోసారి ఇలా పైకి ఎత్తి పట్టుకుంటాడు.

అట్టసత్తన గట్టుట
అత్యశక్తి

ఇందాకా చెప్పానే సందరంలో సంగతి. ఆవేళ నాన్న ఇంటికెళ్ళాకా కోప్పడ్తాడుగదా నా మీద.

ఎందుకు వాణ్ణి బోడిగుండు అనాలి అసలు? అంటూ. వాడికి నిజంగా గుండు ఉందిగా అన్నాను నేను.

విడిశావు. బోడినిజం నువ్వును అని గసిరాడు నాన్న.

నాన్న ఇలా అనగానే ఎందుకో అమ్మకి నవ్వొచ్చింది.

వాడు చెప్పిన నిరుం దాన్ని గురించే గదా అంది.

అప్పుడు నాన్నకి నిరుం కోపం వచ్చింది. వేళాపాళా ఉండద్దా నిజం చెప్పడానికి అన్నాడు.

ఇగో! నిజం చెప్పేస్తాను విను. నాకు ఇంత అనుభవం ఉంది గాని, ఈ నిజం అనేది ఎప్పుడు చెప్పాలో నిరుంగా బాగా తెలీడు.

ఒక్కోసారి మా యింట్లో అమ్మ మినపరోట్టి చేస్తుందా అదివారంనాడు?

సరిగ్గా తినడానికి టైమ్మైనప్పుడే కొందరు మీసాలవాళ్ళు నాన్నతో మాట్లాడడానికి వచ్చేస్తారు. ఎంతసేపటికీ లేచి వెళ్ళరు. నాన్న వచ్చేదాకా అమ్మ నాకు రోట్టి పెట్టదు. ఆ రోట్టేమో చల్లారిపోతోంది. ఎలాగా?

పాపం అమ్మ విసుక్కుంటుందికూడా. పోనీ వాళ్ళకి పెట్టడామంటే, మేం ముగ్గురం గదా అని కుంచెంగానే చేసింది మరి.

“కబుర్లు చాలు ఇంక ఇళ్ళకి పోండి” అని గసుర్రాను అనుకో నా మాట ఖాతరు చెయ్యరు.

మినపరోట్టి చల్లారిపోతోంది. మీసాలవాళ్ళు ఎప్పుడు పోతారో అని నాలో నేనే (వాళ్ళకి వినబడేలా) విసుక్కుంటే, వాళ్ళు ఇలా మొహాలు పెడతారు. ఆనక నాన్న నన్ను పట్టుకుని మొట్టకాయ పేస్తాడు. నిజం అయితే మాత్రం అప్పుడెందుకు చెప్పాలని. మళ్ళీ నవ్వుతాడు కూడా.

ఇంకోసారి ఇలాగే అయింది. నాన్న ఊళ్ళో లేడు. నాకు అర్థంఱుగా డబ్బు కావల్సింది. అమ్మని అడిగానుగదా అర్థంఱుగా డబ్బుకావాలి అని. ఏడిశావు లేదుపో ఇంట్లో అసలే ఇబ్బందిగా ఉంది అంది అమ్మ.

నాకు నాన్నమీద కోపం వచ్చేసింది. డబ్బు లివ్వకుండా ఊరెళ్ళి అమ్మని ఇలా కష్టపెడతాడా అని. సరే నాకూ అర్థంఱుగా కావాలిగా. లావుపాటి పక్కింటి పిన్నిగారి దగ్గర ఓ అర్థణా అప్పు అడిగాను. ఓ కాణి పెట్టి ఓ బొంగరం కొని, మిగతా డబ్బులో దియ్యం బస్తా బొగ్గులూ అవీ కొందామని. అవిడ నామాట నమ్ముడే. ముద్దిస్తావా అంది అర్థణా సంగతి చెప్పకుండా. నాకు ఖోపం వచ్చేసింది. నిజం చెప్పినా లోకులు నమ్మురుగదా అని. లోకులు -- అంటే పిన్నిగారూ వాళ్ళూనూ.

కాని నేను చెప్పింది నిజం కాదుట. అమ్మదగ్గర డబ్బులు ఉన్నాయట. ఉత్తినే అంది లేదని. లేదు అంటే ఇవ్వనని అర్థం అన్నమాట. అని అప్పుడు తెలిసింది. ఈ అమ్మ మాటలు ఘబుక్కున అర్థం అవవు.

అంతెందుకు. అమ్మ పేరు రాధ కదా. నాన్న రాధా అంటాడు. ఒక్కోసారి పిల్లా అంటాడు. అంటే నవ్వుతుండా, నేను అలా పిలిస్తే చప్ వెధవకానా అంటుంది కోపంగానూ, నవ్వుతూనూ. ఓసారేం బలేగా అయిందిలే.

నాన్నేంచేశాడంటే - అదికాదు, ముందస్తుగా అమ్మ వంటింట్లో వంట చేస్తోంది. నాన్న ఏంచేశాడంటే తలుపు దగ్గర దాంకుని, అచ్చంగా నాలాంటి గొంతుకతోటే, "పిల్లా వంటయిందా" అన్నాడు. అనేసి నవ్వుతూ వంటింట్లో కెళ్ళాడు. అమ్మ అటువేపు తిరిగి ఉందిగా. చూశేడు. నేనే అనుకుంది.

అపశంగా, "వెధవకానా ఏమిటా ఫాగరు!" అంటూ గిరున ఇటు తిరిగింది. తిరిగితే ఇంకేముంది. చొచ్చెరం! అక్కడ నేను లేను, నాన్న ఉన్నాడు. అయితే, నాన్న ఇందాక నవ్వుతున్నాడు. ఇప్పుడు చొచ్చెర్యపడి పోయేస్తున్నాడు.

అప్పుడు అమ్మకి కోపం వచ్చేసింది. "బావుంది, మంచి చెడ్డా లేకుండా ఏమిటా సరసాలు" అంది. సరసాలంటే నాకు తెలీదు.

నాన్న నవ్వేసి, అమ్మ పక్కనే కూచుని, నువ్వు పిల్లవికావా అన్నాడు. అయినా అమ్మ నవ్వలేదు.

ఛ. నోట ఎలాటిమాట లొచ్చాయమ్మా అంది మెల్లిగా.
 అంతట్లోకీ అమ్మ కళ్ళలోంచి మెల్లిగా నీళ్ళు వచ్చాయి.
 అమ్మ ఏడుస్తోంది. చూ అమ్మని నువ్వెందుకు కోప్పడ్డావు అని నాన్నని కోప్పడ్డాను నేను.
 అట్టే అమ్మ ఏడవటం లేదు. ఉల్లిపాయలు తరుగుతోంది కదూ. అందుకూ అన్నాడు నాన్న
 అమ్మకి కళ్ళు తుడుస్తూ

కాని అక్కడ అస్సలు ఉలిపాయలు లేవు!
 అక్కడ ఉల్లిపాయల్లేవు అన్నాను నేను.
 నాన్నకి కోపం వచ్చింది. నేను నిజం చెప్పినా సరే హఠా అన్నాడు కోపంగా.

అందుకే నిజం ఎప్పుడు చెప్పాలో
 నాకు నిజంగా తెలీదన్నాను, నన్నడిగితే
 నిజం ఎప్పుడూ చెప్పకూడదు.

ఎప్పుడూ అంటే, అస్సలు
 ఎప్పుడూ నిజం చెప్పకూడదని కాదు.
 అస్తమానం ఎప్పుడూ అని అర్థం
 అన్నమాట.

ఇప్పుడు నేనున్నానా, బాబాయి ఉన్నాడా. బాబాయి నేను ఎప్పుడైనా అలా మైరు వెళ్ళానూ.
 అక్కడ ఇంకొందరు అప్పలు కుర్రాళ్ళు ఉంటారా. అప్పుడు రెండుజడల అమ్మాయో, ఒక్కజెడల
 అమ్మాయో తోడ్చుమీంచి నడిచి వెళ్ళిపోతోంది. గదా.

అప్పుడు ఈ బాబాయి వాడి ఫ్రెండ్లూ ఈల వెయ్యాలిగదా. వాళ్ళకి పాపం రాదుగదా.
 అప్పుడు నన్ను ఈలవేసి పెట్టమంటారు.

నేను ఖయీమని ఈలవేస్తా. నాకు బాగా వచ్చు. రొడీలదగ్గర నేర్చుకున్నానులే. రొడీలు దీడీలు కాలుస్తారు. నేను కాలననుకో. అయినా నా దగ్గర కుంచెం వున్నాయి. జేటుకాబండితోలిసప్పుడు చెవిలో పెట్టుకోవాలిగా అందుకు.

దీడీలు ఇంకోండుకు కూడా మంచివి. అమ్మ లేనపుడు బామ్మదగ్గరికి వెళ్ళి మీద పడేస్తానంటే, కాణీ ఇచ్చేస్తుంది. అందుకు.

యేం, అప్పుడు నేను యీలవేస్తే బాబాయీ వాడి ప్రెండల్లా కలిసి, ఓ కాణీయో పుదడాలో ఇచ్చేస్తారు. ఇప్పుడు నేను ఆ కాణీయో పుదడాలో పట్టుకుని ఇంటికి వస్తానా. అమ్మ వా జేబులు తమిడి ఎక్కడిదిరా బుడుగుూ కాణీయో పుదడాలో అంటుంది. తమిడి అంటే జేబులు వెతికి కాణీలు లాక్కోడం. అప్పుడు నేను ఆ కాణీ ఎక్కడిదో చెప్పాననుకో - కోలేస్తుంది. ఇంకెప్పుడూ అలాటి ఫని చెయ్యకేం జాలాయి వెధవా అంటుంది. అందుకని ఓసారి నిజంచెప్పి మొట్టకాయలుతింటే, రెండోసారి నిజం చెప్పకూడదు.

అయినా యీ పెద్దాళ్ళకి అన్ని గొడవలూ కావాలి. నేను మొగాడ్ని గదా, వీధిలోకి వెళ్ళి కాణీ సంపాదించుకువస్తే ఎక్కడిదీ అని ఎందుకు అడగడం. ఎందుకు మనచేత అనవసరంగా నిజం చెప్పడం? మళ్ళీ కొట్టడం? అందికే నాకు కోపం - అన్ని గొడవలూ వీళ్ళకెందుకని.

అఖరికి బాబాయి సీతకి లొలెట్రు రాసినా వీళ్ళకే కావాలి. లొలెట్రు అంటే నాకు తెలీదు. ఇవి బాబాయి దగ్గర ఉంటాయి. బోల్డు ఉంటాయి. రాసి మళ్ళీ చింపేస్తాడు. మళ్ళీ రాస్తాడు.

యేం, ఓసారి బాబాయి ఈ లెట్రు (చూట్టానికి అచ్చు ఉత్తరంలా ఉంటుందిలే) నా చేతికిచ్చి, సీతచేతికిచ్చి రమ్మున్నాడు. నేను వెళ్ళేసరికి సావిట్లో సీత వాన్న కూర్చున్నాడు. వాడికెందుకు చెప్పి అన్ని గొడవలూను.

ఎవరికిరా ఆ ఉత్తరం అన్నాడు.

ఎవరికో నీ కెండుకురా అన్నాను నేను.

భద్రవా ఇలా రా అనేసి వాడు నన్ను గభుకుని పఠేస్తున్నాడు. చేతిలో ఉత్తరం లాక్కచూశాడు. చూసి హా అన్నాడు.

హేం పాగరు రాస్కిల్. నా కూతురికి ఉత్తరం రాస్తాడా? చెప్తా ఉండు అన్నాడు వాడు.

లేకపోతే నీకు రాస్తాడా అన్నాను నేను.

అసలు బాబాయి ముందరే చెప్పాడు. వాళ్ళ నాన్నకి చచ్చినా ఇవ్వద్దని. మరి వీడు లాక్కన్నాడుగదా. ఎలా, వీడు, మా నాన్న అందరూ కలిసి బాబాయికి ప్రెవేటు చెప్పేస్తారని నాకు అవమానం వేసింది. జాలికూడా వేసింది. వీళ్ళమీద కాదు, బాబాయిమీద.

వేశాక, అప్పడు ఒకలా అనుకున్నా. బాబాయిని రప్పించాలని.

నేను ఇలా అందర్నీ బోల్తాపార్లు రప్పిస్తాను. రప్పించడం అంటే కాపాడడం. అంటే నాకు తెలీదు.

అబద్ధం చెప్పే ఎంతలాటం

యేం, సీత నాన్న ఆ ఉత్తరం పట్టుకుని ధాం ధాం అంటున్నాడు కదూ. అది లాక్క పారిపోవాలనుకున్నా. కాని అందరే, వాడు చాలా ఎత్తుగదా.

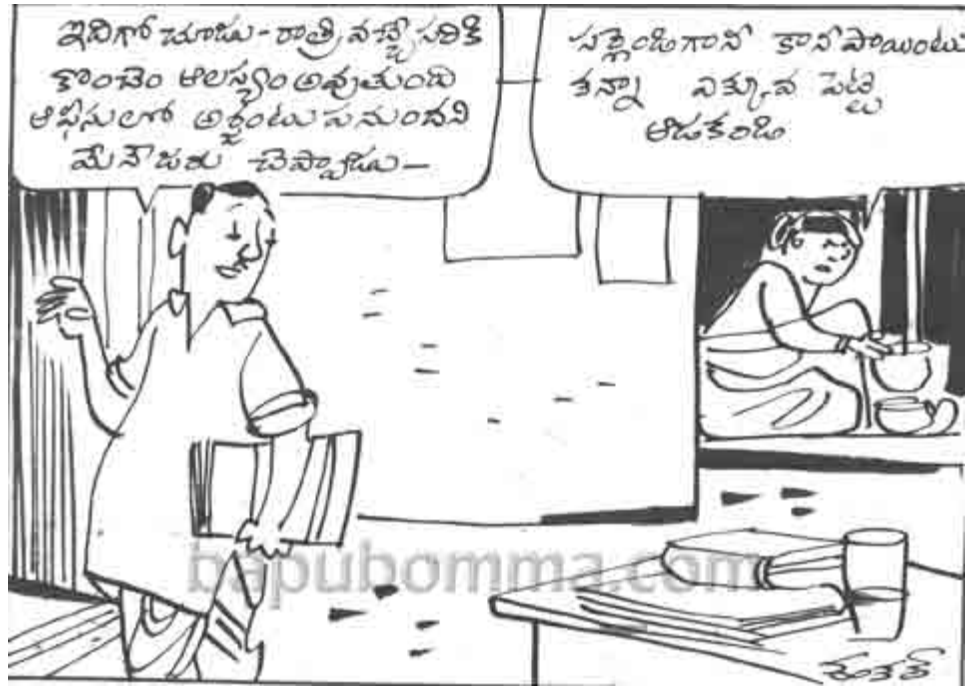
ఓ సారి నన్నెత్తుకోవూ అని అడిగా.

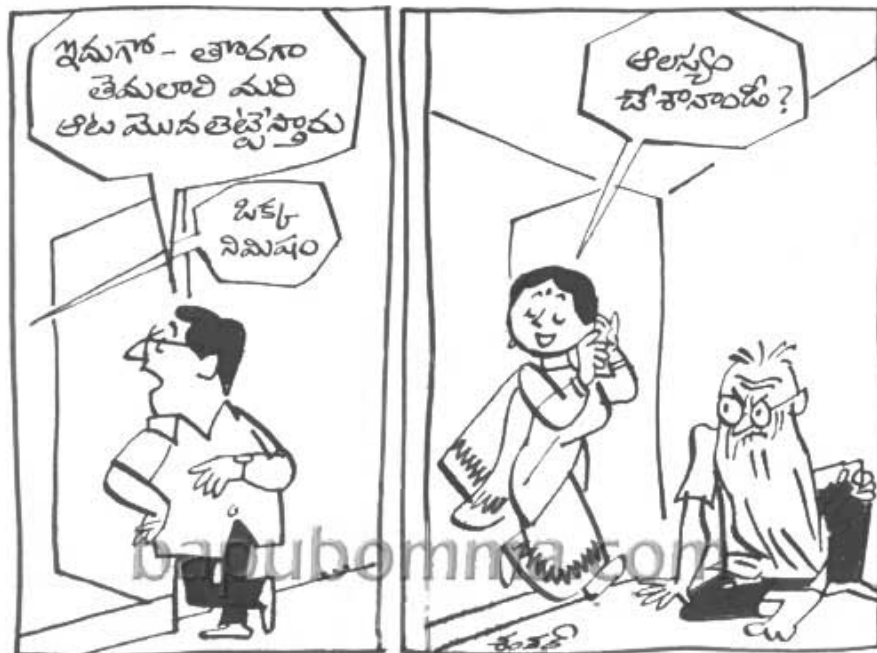
చమ్ వోర్చుయ్యి. నీన్నూ మీ బాబాయిని కూడా చితక్కొరేస్తాను అన్నాడు. అప్పడు నేను కుంచెం దూరంగా నిల్చున్నాను.

బాబాయిని రప్పించడం ఇంకెలా--

అప్పడు ఇంకో ఉపాయం వచ్చింది. ఉపాయం అంటే అబద్ధం.

ఉరేయే సీత నాన్నా! మరేం, ఆ ఉత్తరం బాబాయి కాదూ. నేనే రాశా ఓచ్చి అనేసి పరిగేరు కెళ్ళిపోయా.

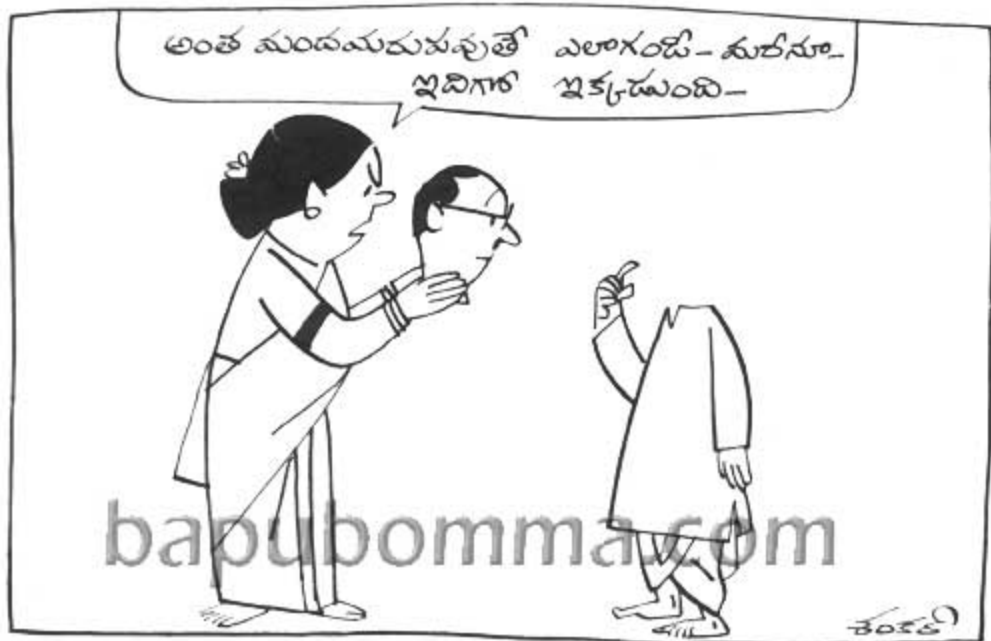

ఓఓఓఓ చీసావళి - అహం ఆనంద చీసావళి!
ఎం - మొఘ్లింసార కంటే ^{బుగ్గ} ఎంత సిసారలేదుతయి
ఓఓఓఓ చీసావళి - ఆఓఓఓఓ చీసావళి...

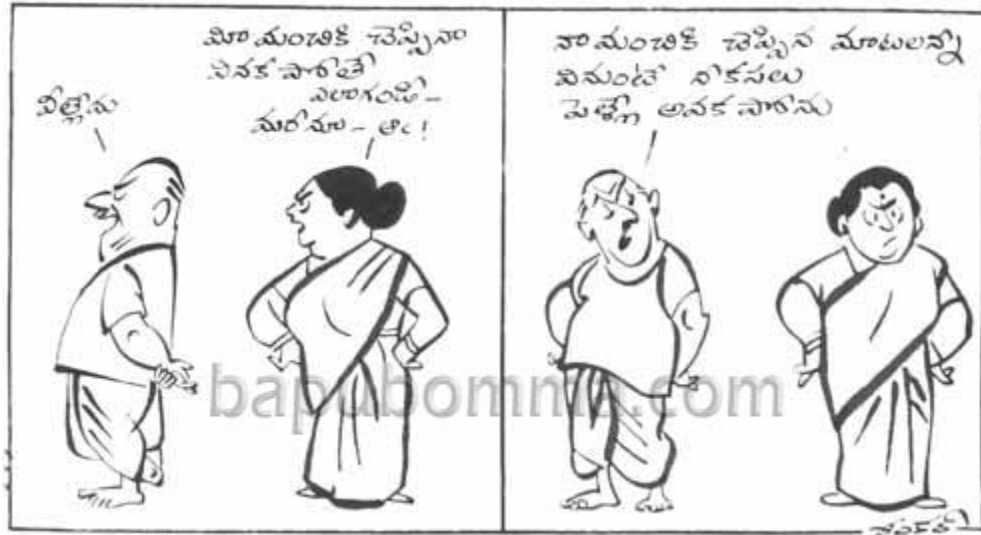

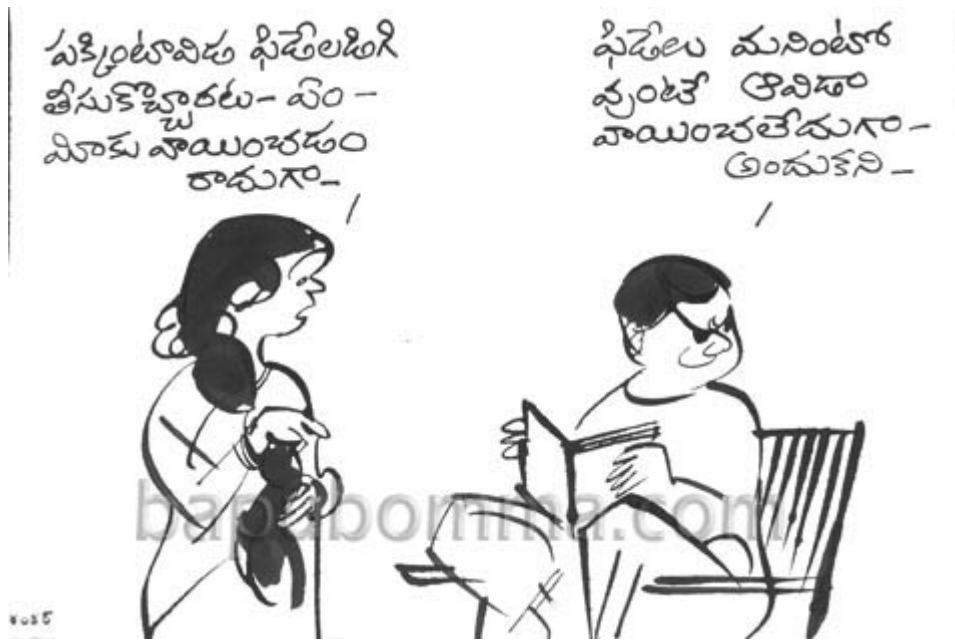
Sunday, January 18, 2009
10:04 PM

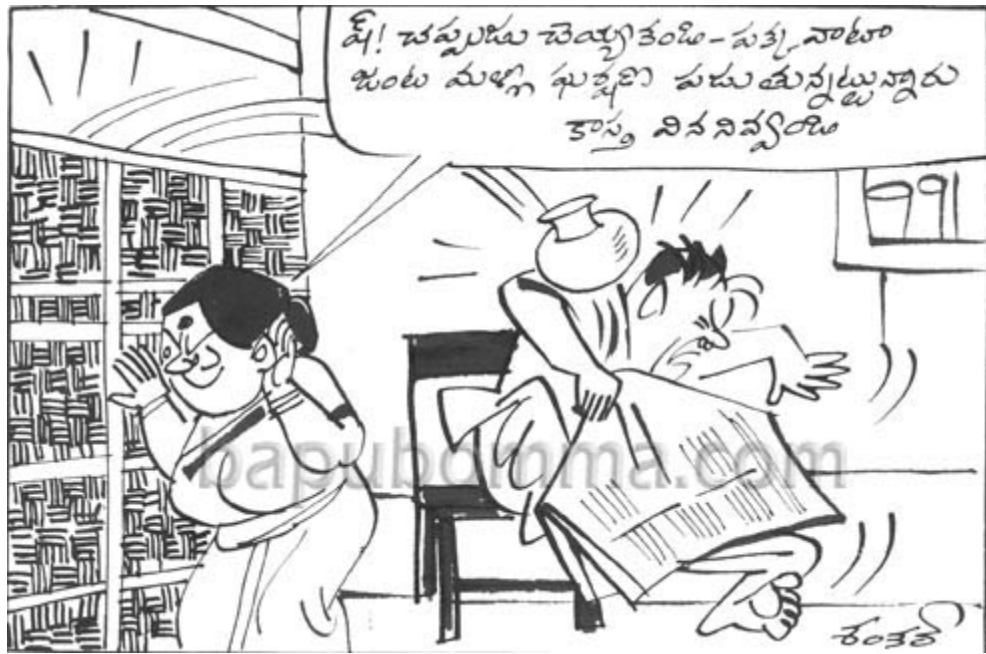

దీక్షు అదుతంగా సరిపోయింది.
ఎటూచ్చి కుంఠి కాంపెం తగ్గినట్లుంది

మాయింటా ఆడ పిల్ల పుట్టడానికొకకణం - నేను - నేను అబద్ధాలు
బెపుతున్నాను - ఇలాంటివా నిన్నానూ - అక్కడికి అబద్ధం బెప్పారు -
అబద్ధంలాంటి ఆడ పిల్లలు పుడుతారనీ - నన్ను - నన్ను
క్షమించాననవ్వూ - ఏ - గానపెసూనొంబూ - ననవ్వూ -.....

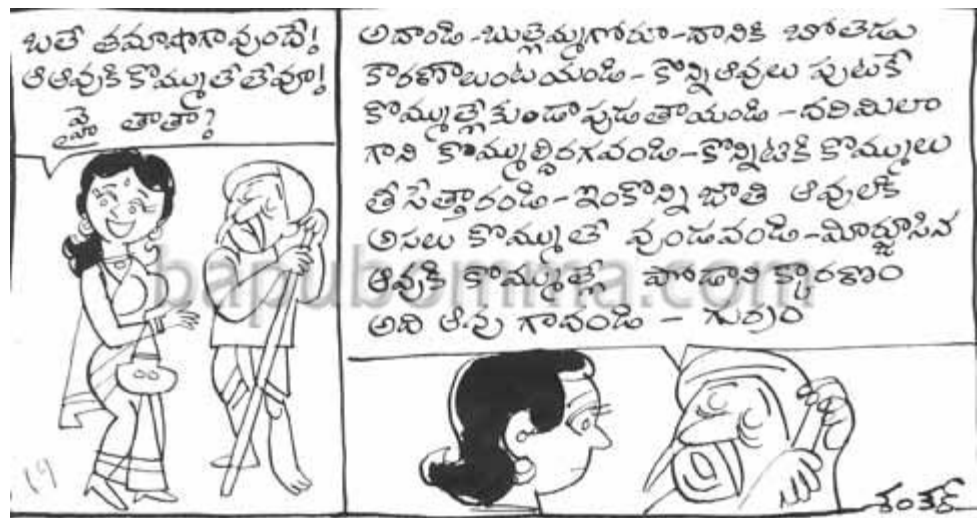
ఇదిగో- బెప్పులూ మేకు సుబ్బు
కుంటూంది గానీ- ప్రపాత్రం రాయా-
పావ్వున్న చేసిన గొంతుకొక
ఇలా పటా) -
bapubomma.com

Rakha

భవిగా- చెప్పులో మేకు సుచ్చకుంటారందిగానో-
ఎదేనా రాయి వుంటో భలాపటా-
మధ్యాన్నం చేసిన మినపరాట్టి ముక్కలునాసరో-

శంకర్

